

четническо движение, но то да прерасне във въстание в България. За това пише на 1 февруари 1868 г. на Н. Геров: "Едни говорят, че щат се върнат във Влашко, а повечето се съгласяват да излязат на чети... Ако не ни дадат пушки, ние щем излезем с тояги, както на 1867 г. третата ни част беше". Това ще стане, според Левски, при всички обстоятелства - "както и да било наредено за общо въстание или не било."²⁴

През следващите месеци участниците в легията на групи и поотделно напуснали Белград и се отправяли за Румъния, което било добре известно на Левски, известни били и намеренията им. Сам той се задържал в Сърбия поради заболяването си, но при първа възможност заминал за Букурещ. Както се вижда от спомените на близкия му приятел Хр. Иванов Големия, Левски отпътувал за Румъния в края на май или в първите дни на юни, Големия уточнява - около времето на убийството на княз Михаил Обренович, което станало на 29 май/10 юни, но във всеки случай малко преди убийството, тъй като преди това Левски повикал Хр. Иванов във Влашко, а веднага след убийството сръбското правителство затворило границите и забранило за около половин месец влизането и още повече излизането от Сърбия. По тази причина групата на Хр. Иванов се задържала непредвидено около 2 седмици, а когато стигнала в Румъния, научила, че Левски е тръгнал обратно от Букурещ за Сърбия.²⁵

Следователно, преди 29 май Левски вече знаел от писмо или от изпратен човек, че революционната емиграция в Румъния заедно с преминалите там легионери е решила да осъществи въоръжената акция, за която той пише още на 1 февруари, и която сам смята за уместна. Нещо повече. Преди да тръгне за Букурещ вече имал намерение да организира чета в Зайчарско и оттам да премине с нея в Стара планина, извършил и известна подготовка за нея; заръчал на Хр. Иванов и други доброволци, напуснали легията да го чакат в Неготин, а несъмнено разчитал и на местното българско население в тази област.²⁶

Защо определил за район на действията си точно Зайчарско, ще си обясним освен с горните две съображения, още и с обстоятелството, че само една година по-рано Българският комитет в Белград избрал Зайчарско Неготински район за място, където трябвало да се събере голямата Зайчарска чета, и откъдето трябвало тя да се прехвърли в България през удобния за това планински граничен район. През 1868 г. там още имало оръжие, подготвено за акцията от предишната година, както и доброволци, които не успели да влязат в България, но не били се отказали